

Ἄν προσέξουμε τὴν ἀγωγή του καὶ τὴν παιδεία του, ἴσως γλυτώσει πολλὰ ἀπ' τὰ θάσανα καὶ ζήσει πιδό ἄνετα ἀπὸ μᾶς κι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶναι γιὰ τὸ καλὸ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Δὲ νομίζω ὅτι τὸ παιδί πρέπει ν' ἀνατρέφεται σ' ἓνα κόσμον πλαστό, διαφορετικὸ ἀπ' αὐτὸν ποὺ προώριζεται νὰ ζήσει καὶ ποὺ εἶναι ὁ κόσμος τῶν μεγάλων. Στὸ παιδί πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ μὲ ὅλα τὰ προσληπτικὰ στὴν ἀντίληψή του μέσα, τί εἶναι ὁ κόσμος τῶν μεγάλων. Γιατί σ' αὐτὸ τὸν κόσμον τῶν μεγάλων θὰ ζήσει περισσότερο. Ἀλλωστε κι ὁ κόσμος τῶν μεγάλων ἔχει τίς δάσεις του, πέρα ἀπὸ τίς ξέρες καὶ τίς ἐρημιές του. Ἄς μπάσουμε τὸ παιδί στὸ χῶρον τῆς κόλασης, μὴ λέγοντάς του, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἡ κόλαση. Ἀλλὰ ὅτι εἶναι ὁ φυσικὸς χῶρος ποὺ ζοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Πολλοὶ ἀσφαλῶς θὰ διαφωνήσουν.

Τάκης Ἀντωνίου

Ο ΝΟΣΤΟΣ

Ἀμετατόπιστη ἡ διάρκεια τῆς μοναξιάς
μὲ τ' ἀπροστάτευτα ξύλινα πόδια
κουβαλάει ἓνα λασπωμένο σύγγεφο
καὶ μιὰ καραδοτσακισμένη γοργόνα.

Ἡ ἀγωνία μας
νανουρίζει στὰ χέρια μας τὴ μεγάλη Ἀρχτο
κ' οἱ καρδερίνες
ζωγραφίζουν στὰ χρωματιστὰ περιλαίμια
τὸν παρθένον ἀποσπερίτη.

Μιά φλέβα
ἀπ' τὸ ματόφρυδο ὡς κάτω στ' ἀστραγάλι
γεμάτη ἤχο παιδικῆς φωνῆς
ματώνει τὸν ἥλιο.

Ἡ σπασμένη φτερούγα τῆς σοφίας μας
σκεπάζει τὸν ἴσκιον τῆς ἀγνωσίας.

Πορνέψανε τὰ χαμογέλια
καὶ χάσανε τὰ μάτια μας τὸ φῶς.
Στίς κόρες τους
λαγοκοιμᾶται ξεχασμένο
ἓνα μεγάλο ὄνειρο.

Φῶς ἱλαρὸν γαλανίζει τὰ ἐπαυράνια. ...
Γίγαντες μπρούτζινοι
μικραίνουν τὶς καρδιές τους.

Λευκάζουν οἱ κερασιές
φορτωμένες τὸ βάρος τῆς ἀθωότητας.

Στοὺς γιालοὺς καὶ τὰ ρουμάνια
ἴσκιοι, κλαριὰ καὶ νεροπούλια
παιζογελάνε μὲ τὸ νόστο.

Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τῶν παιδιῶν.

Ἑλένη Βακαλὸ

Ἔχω καταλάβει πῶς σ' ὅλη μου τῇ δουλειᾷ δὲν ἔκανα τίποτα
ἄλλο παρὰ νὰ ζητῶ τὴν παιδική μας γλῶσσα. Ἕνας στίχος μου
τώρα κατάφερα καὶ τὸ λέει:

Ἀκοῦς; Παιδική γλῶσσα ποὺ ἔχομε ὅλοι μας, αὐτὴν σοῦ μιλῶ.

Καὶ ζητοῦσα αὐτὸ τὸ πράγμα γιατί ἐκεῖ ἡ γλῶσσα εἶναι ἴδια
πράγμα καὶ εἶναι, τὸ πράγμα, λέξη - πράγμα = 1, μαγι-
κά, ἐπικλητικά, ἀνακλητικά (βαφτίσι - ἀνάσταση) (ἐνδιάμεσος
ὁ θάνατος).

Γιάννης Βαρβέρης

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ

Κάλεσμα σὲ μὰ νοσταλγικὴ ἐνατένιση, ἀλλὰ καὶ σὲ δροσερὴ ἀ-
νάκαμψη τῆς ψυχῆς, τὸ παιδικὸ πορτραῖτο. Τὸ πορτραῖτο αὐτό:
ἡ ὥρα τῆς μόνης θεατῆς λευκότητας, τὸ ἀνθρώπινο θάμπος, αὐ-
τὴ ἴσως ἡ ἀφῆ τῆς σοφίας, ὅπου ἡ ζωὴ, ἔτσι ἀσύνειδη καὶ ἄ-
δολη, εἶναι ζωὴ κι' ὄχι πεπρωμένο.

Δίνω, μ' αὐτὴ τὴν ἀφορμή, τὸ λόγο στὴ λεπταίσθητη συγγίνη-
ση τοῦ γάλλου poète—chansonnier, Ζὰκ Μπρέλ, μὲ φροντίδα
ὅσο καὶ φόβο νὰ μὴν τὴν προδώσω μὲ τὸ ἐλληνικὸ ἔνδυμα:

Ἕνα παιδὶ μᾶς ξεκρεμάει τ' ὄνειρο
Τὸ παίρνει ἀνάμεσα στὰ χεῖλη